

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

14. Iudæos à templo restaurando, terræ motu, alijsq[ue] malignis prodigijs
impeditos esse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

Contra Iudæos, docet Tertullianus, in primis querendum, an expectetur nova legis lator, & novi testamenti heres, & novorum sacrificiorum sacerdos, & nova circumcisionis purgator, & æterni sabbati cultor: qui legem veterem comescat, & novum testamentum statuatur, nova sacrificia offerat, & ceremonias antiquas reprimat, & circumcisionem veterem, cum suo sibi sabbato, comescat; & novum regnum, quod non corrumpatur, adnunciet. Nam etiam nova legis lator, sabbati, spiritalis cultor, sacrificiorum æternorum antistes, regni æterni æternus dominator, querendum an iam venerit, necne; vel venturus adhuc speretur? E Prophetis omnibus constat, venturum fuisse; nobis certum est, venisse, quia tempora, & modus, & lex nova, & Christi regnum ubique porrectum, & omnia congruunt, quæ propheta cecinerunt. Iudæi venisse negant, & tanquam hiæantes corui adhuc Messiam suum expectant. Ut ergo & illos doceret, legem Mosaicam, veteresque ritus, & sacrificia, ac ceremonias esse antiquatas, Christo Servatori auctoritatem cælestis Patris, mirabili terræ motu, alijsque prodigijs seuerè confirmavit. Ita enim Iudæi calcitrantes erant capistrandi: qui si frænum morderent, si contra stimulum tenderent; saltem exemplum ad nos instruendos erat transiturum.

Narrant id complures, ego è Nicephori historia recensent. Iulianus Imperator, qui, ob desertum Dei vnius, & veræ Ecclesiæ cultum, Apostata nomen obtinuit, quantus quantus, ex imis vnguibus ad verticem summum ex impietate concretus, Iudæicæ superstitionis in tantum promotor, in quantum persecutor Christianorum, Hebræis potestatem fecerat, ut, ex prædicatione Christi dirutum, Hierosolymis, templum à fundamentis denuò extruerent, quo stante, Iudaismus stare videbatur. Iudæi, potestate obtenta, velut perrupto aggere torrens, effusi, summo studio, in templi structuram incubuerunt, ut pristinum ritum renouarent, atque cum templo sacrificia Mosaicæ legis restaurarent. Hoc in opere duo acciderunt, quæ ad Christi gloriam illustrandam maximè pertinent. Nam & eius vaticinium ipsi Iudæi impleverunt, & prodigio ingenti demonstratum est, non esse consilium contra Dominum, quod habeat successum. Siquidem discipulis Christo ostendentibus adificationes templi, ipse respondens

XIII.
Tertullian.
lib. 6. aduers.
Iudæos. c. 6.

XIV.
Niceph. Cal.
list. lib. 10.
hist. Eccles.
cap. 32. & 33.

Matth. 24. 1.

H b

dixit

dixit illis: Videtis hæc omnia? Amen dico vobis, non relinquetur hic lapis super lapidem, qui non destruat. Cœpit ea Prophetia fieri, Tito & Vespasiano Hierosolymam affligente; impleta est, Iudæis hoc opus aggressis. Stabant adhuc rudera quædam, & saxa templi etiamnum in fundamentis jacebant, intacta, quia infossa. Hoc solùm deerat, vt ne sub terra quidem lapis super lapidem relinqueretur. Iudæi ergo, vt solum penitus repurgarent, omnes veteris structuræ reliquias, ex imis fundamentis, effoderunt. Ita profusus, ipsorummet operâ, dirutum est, quod in integrum reponere voluerunt, conatu improbis consueto, qui semper, Sisyphi more, in irritum cadit, juxta illud: *Nisi Dominus edificauerit domum, in vanum laborauerunt, qui edificant eam.* Atque hoc primum quo Christi prædictio & gloria fuit illustrata. Accessit & alter maius. Eruderata erant iam omnia, fossisque grandibus factis, architectationis initium in procinctu videbatur esse. Staturo igitur die, magnis gaudijs, magnâ frequentiâ, magna solennitate, conuenerant, ad designati templi locum Iudæi; nimirum, vt primum fundamentum, cum pompa & tripudio jaceretur. O spes humanæ! quàm sæpe fallitis? ô consilia hominum, quoties vobis promittitis, quæ nunquã estis consecutura? ô Principes, quoties palatia magnificè ædificatis, in quibus alij, quàm putatis, habitabunt? immò, quæ intorrupta relinquetis? Nunquam audistis, qui dixerint: *Venite, faciamus lateres, & coquamus eos igni: Venite, faciamus nobis ciuitatem & turrim, cuius culmen pertingat in calum: & celebremus nomen nostrum?* Nunquid gigantes illi, Pelion Olsæ imponere, & in calum conscendere cogitantes, abjugasserunt equos, & ab opere incepto desistere debuerunt? Idem Iudæis contigit. Etenim, cum conuolâssent vndique ad primum templi sui lapidem, cum triumpho, jaciendum, læticia in luctum celsitudo Deo receptui canente. Nam ecce, dum circumstant, dum inhiant, dum manum machinis applicant, existit repente ad eò vehemens terræ motus, vt terribili concussionem, lapides ex ipsis fundamentis eijcerentur, ac, velut tormento acti, magnam stragem ederent, Iudæis, qui vel spectatum venerant, vel ædificium curatum erant, vndique dissipatis. Quin & publicæ ædes templo viciniores, fluctuante identidem terra, solutæ atque cū impetu collapsæ

Psal. 126. 1.

Gen. 11. 3.

quotquot in eis erant, oppresserunt, domicilium in sepulchrum mutant, antè tumulati, quàm mortui. Qui autem de vestibulis, aut officinis, aut areis effugere voluerunt, eorum quidam femineces jacuere; alij cruribus, vel manibus, vel alijs membris, pro eo atque clades ferè quemquam comprehendit, repentino casu impetu fuerunt mutilati. Tam graui plagâ icti non sapuerunt. Vix enim desierat moueri terra, cum & ipsi quiescere desierunt. Tanta vis est pertinaciæ. Igitur, qui reliqui erant, vt, quod tantopere cupiebant, perficerent, simulque, ne Imperatorem architekturam etiam constitutione vrgentem offenderent, opus rursus aggressi, nihil pensi habuerunt, quid prius accidisset. Erant nimirum ex eorum censu, de quibus dici poterat: *Nescierunt, neque intellexerunt: obliui enim sunt, ne videant ocelli eorum, & ne intelligant corde suo. Non recogitant in mente sua, neque cognoscunt, neque sentiunt*: quorum nonnemo ad eam confessionem adactus est, vt diceret: *Verberauerunt me, sed non dolui: traxerunt me, & ego non sensi*. O quàm multi reperiuntur tales, qui non habent aures audiendi, quando vel de cathedra, vel de priuata amicitia moneantur? imò nec sentiunt, dum vident alios, ob sceleratam vitam, è medio tolli; aut si vel ipsi graui morbo correpti a Deo moneantur. An tales misericordia digni? an non merentur à terra absorberi? Certè Iudæi tunc, impedimento tam atroci diuinitus obiecto, satis apertè intelligere potuerunt, Deum instituto ab eis operi, Superosque indignari. At illi, quasi ad se nihil pertinerent diuine admonitiones, denuò admota manu, conati sunt, quod perficere nequiuerunt. Cum enim iterum structuram experirentur, alius ignis ex ipsis fundamentis exiliens, alius de cælo decidens, plures, quam antea, consumpsit. Sunt qui aiunt, iam tum, cum sacrum locum adirent, flammam illis obuiam, id, quod dictum est, peregisse. Ignis porro de cælo iactati tanta fuit vis, vt *mallei, scalpria, serræ, securæ, ascie, & quæcumque, ad adificationem commoda operarij comportauerant, celeriter in cinerem redigerentur*. Quod tale ac tantum incendium, die integro est grassatum. Itaque Iudæi, maximo correpti pauore, vel inuiti Christum verum Deum esse sunt professi. Miraculum extorsit veritatem, sed perfidiam non vicit. Tam dura enim est ceruix Iudaica, vt etiam, post hanc plagam, non sa-

Isa. 44. 18.

Prou. 23. 35.

perent, sed in veteri errore suo contumacissime perseverarent. An non terræ hiatu dignerant isti? an non abyssum merebantur, qui moveri se non sinebant, ut crederent, Messiam advenisse cum vel ipsa terra, in testimonium eius, moveretur? Sed & aliud quod ad hæc accessit, miraculum eos ad fidem non perduxit, quod prioribus & manifestius fuit, & admirandum magis. Nam proxima vestis sua sponte, vestes eorum crucis signis, radiorum instar conformatas, sive consignata. Ita omnes vestitum, tanquam fellis variegatum, & lamina arte atq; solertia distinctum habuere. Quo, illucescente die, viso, clam & detergere crucis notas conati, nihil egere. Quemadmodum autem crucis note ineluibiles fuere in vestibus Iudæorum; ita in manibus pedibusque, & latere Christi, vulnèrum nunquam debebatur cicatrices: Videbunt, in quem transfixerunt; quando videbunt Filium hominis venientem in nubibus cali, cum virtute multa & maiestate. Quem secundum quoque eius Adventum mortalibus patefacient insoliti tremores. Cur enim terra non trepidaret, si virtutes calorum commonebuntur? Est itaque terræ motus, etiam quædam futuri iudicij imago, utilis ad timorem Domini ac Iudicis, in peccatoribus excitandam. Cuius iudicij terrorem, ut vel in umbra delineemus, non pigebit huc apponere recentem & luculentam tragediam, politiore calamo narratam, quam nec pallus in Germania nostra, scio haberi, & à multis audiui sapius deliderari, diuinæ iræ providentiæque potens exemplum.

C A P V T X I X.

Ex Congeminato Nuntio, de nouo in vniuersa Calabria terre motu, à Iulio Cesare Recupito S. Iesu conscripto, & Neapoli edito 1638. quædam notatu digniora.

I.

Rem ita contigisse, ut subiiciam, ex Auctoribus fide dignis conpertum. Dies intercurrebat Martij mensis vicesimus septimus, qui in sabbatum inciderat, nobilem à palmis appellacionem sortitum, ne palma sine cadibus forent, mox funestandum. Hora data iam erat prima supra vicesimam, sole ad occasum vergente, quæ luctuosum spectaculum auersaturo: cum terra repente mota Calabria tum citeriorem, tum vltiorem, celeberrimi Neapolitani regni Promincias, quæ conuulsit, quæ diruit: Messana urbe summa & ducum

JANUARI

s. dii

Hb 3

1078